

WE LEAD.
WE LEARN.

Suomen suden- korennot

Yleistietoa sudenkorennoista

Sudenkorennot ovat rantojen kaunottaria, korumaisia lentotaitureita, joiden historia ulottuu dinosauksia kauemmaksi, 325 miljoonan vuoden taakse.

Sudenkorentoja tavataan erityisesti vesien äärellä, kuten pienillä puroilla, joilla, lammilla, järvillä ja soilla. Sudenkorentojen kehitys on vaillinainen, kotelovaihetta ei ole. Munat munitaan veteen, jossa niistä kehittyy toukkia. Toukkavaihe on pitkä, tyyppillisesti muutamia vuosia. Toukasta kuoriutuu aikuinen, joka elää muutaman viikon tai runsaan kuukauden. Suurimman osan elämästään sudenkorento siis elää vedessä sukkeltelevana kömpelönä toukkana. Korea aikuisvaihe on vain lyhyt huipennus sudenkorennon elämässä. Ei ihme, että sudenkorentojen elämä on kiehtonut runoilijoita ja muita taiteilijoita.

Suomessa on tavattu 53 sudenkorentolajia. Koko maailmasta tunnetaan runsaat 5 500 lajia. Meidänkin lajistoomme kuuluu ulkonäöltään ja käyttäytymiseltään hyvin erilaisia lajeja. Värikirjokkin on laaja: kaikki pää- ja välivärit ovat edustettuina. Useimmilla lajeilla koiraat ja naaraat ovat keskenään erivärisiä, ja monilla lajeilla nuoren yksilön, erityisesti koiraiden, väri muuttuu ikääntyessä, aivan toiseksi.

Sudenkorento on peto niin toukkana kuin aikuisena. Aikuisravinto koostuu pienemmistä hyönteisistä, kuten hyttysistä, kärpäsisistä ja paarmoista, joita sudenkorennot tulevat joskus napsimaan ihmisten ympäriltä. Nuoren aikuisen elämä kuluu saalistellessa. Tällöin ne lentelevät kaukanakin vesistöistä. Sukukypsyyden saavutettuaan ne palaavat vesistöjen äärelle. Useimpien lajien koiraat pitävät reviiriä, joka voi olla esimerkiksi pätkä rantaviivaa.

Sudenkorentojen elämässä on paljon kiehtovaa seurattavaa. Reviirikäyttäytymistä ja saalistamista on helppo päästää näkemään, samoin paritteluja ja munintaa. Sähköväsiipisten neidonkorentojen kosintamenojen näkeminen on erityisen hieno kokemus.

Sudenkorennoistamme neljää pidetään uhanalaisena. Niitä uhkaavat vesistöjen rakentaminen, likaantuminen ja rehevöityminen. Useat muutkin ovat vähentyneet, kun soita on ojitettu ja virtavedet ovat likaantuneet. Sudenkorennot ovat ympäristön laadun mittareita. Jos tietty sudenkorentolaji häviää vakinaiselta esiintymispaikaltaan, se kertoo elinympäristön kielteisestä muutoksesta, esimerkiksi veden likaantumisesta. Sudenkorentoja suojellaan suojelemalla niiden elinympäristöjä.

Seuraavassa esitellään kaikki Suomen 53 sudenkorentolajia. Valokuvat esittävät vapaita sudenkorentoja niiden aidoissa elinympäristöissä. Ainoana poikkeuksena on tundrakiiltokorento, joka on valokuvattu pyydystettynä. Kaikki sudenkorennot on valokuvattu Suomessa.

Näin pienessä esitteessä ei ole mahdollista esittää tarkkoja määrittämissohjeita. Helpoimpien lajien määrittäminen onnistuu tämänkin oppaan avulla, mutta monissa tapauksissa lajit muistuttavat toisiaan niin paljon, että tarvitaan tarkemmat määrittämissohjeet. Sellaiset löytyvät vuonna 2002 ilmestyneestä ”Suomen sudenkorennot” -kirjasta (Tammi). Jos kiinnostus sudenkorentoihin heräsi, niin kyseisessä kirjassa on runsaasti lisää tietoa ja valokuvia sudenkorennoista sekä mm. levinneisyyskartat.

Tässä esitteessä kerrotaan kunkin lajin suomalainen, ruotsalainen ja tieteellinen nimi. Ruotsinkielisten nimien lähde on ollut Göran Sahlénin kirja ”Sveriges Trollsländor”.

*

Tämän opasvihkosen on laatinut Sami Karjalainen, joka on myös ottanut ”korentojulistein” ja samalla tämän oppaan valokuvat.

Toivotamme kaikille ”korento-oppaamme” käyttäjille elämysrikkaita luontoretkeä

Toukokuussa 2004

UPM Metsä

Immenkorento

Blåbandad

jungfruslända,

Calopteryx splendens

Harvinaisempi kahdesta neidonkorentolajistamme. Esiintyy Etelä-Suomessa ja Keski-Suomessa, mutta ei Ahvenanmaalla. Koiraan siivissä on tummansininen vyö, ja naaraan siivet ovat vihreät. Lepättelee perhosmaisesti virtaavien vesien äärellä. Tavataan erityisesti keskikokoisilla joilla ja harvemmin puroilla.

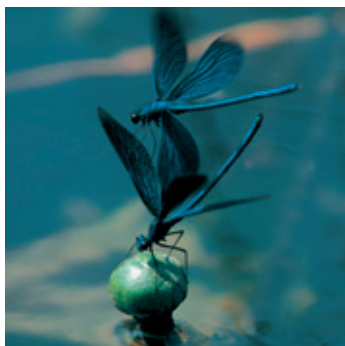
Neidonkorento

Blå jungfruslända,

Calopteryx virgo

Yleisempi kahdesta neidonkorentolajistamme.

Tavataan lähes koko maassa. On joinakin vuosina hyvin runsaslukuinen. Koiraan siivet ovat lähes kokonaan tummansiniset, ja naaraan siivet ovat ruskeat. Suosii erityisesti pieniä jokia ja puroja, mutta tavataan usein myös harhailemassa kaukana virtavesistä. Lento on perhosmaisesta hidasta lepattelua.

Isokeijukorento

Kraftig

smaragdflickslända,

Lestes dryas

Isompi ja harvinaisempi kahdesta paljon toisiaan muistuttavasta keijukorennotta. Tätä jokseenkin harvinaista lajia tavataan erilaisissa pienvesissä, kuten saviällikoissa ja sorakuoppien lampareissa. Keijukorennot pitävät lepoasennossa siipiään yleensä osittain levällään.

Sirokeijukorento

Allmän

smaragdflickslända,

Lestes sponsa

Pienempi ja yleisempi kahdesta keijukorennostamme. Lajia tavataan loppukesällä runsaslukuisena hyvin erilaisten vesien äärellä. Naaras on selvästi sirompi kuin isokeijukorennon naaras, mutta sekä koiraan että naaraan määrittäminen voidaan tehdä varmasti vain ruumiin yksityiskohtien perusteella.

Vihertytönkorento

Tång-flickslända,

Coenagrion armatum

Yksi kahdestatoista tytönkorennostamme. Lajin erityistuntomerkki on koiraan hyvin suuret perälisäkkeet. Esiintyy maassamme jokseenkin harvinaisena, mutta tavataan joskus hyvin runsaslukuisena. Lentoaika on alkukesällä, pääasiassa kesäkuussa, jolloin sitä tavataan varsin erilaisten vesien äärellä.

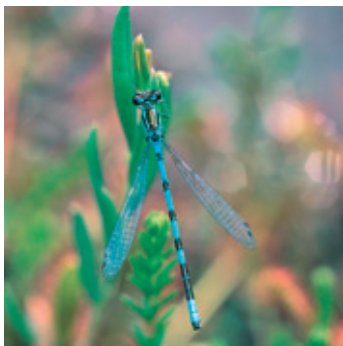

Keihästytönkorento

T-tecknad flickslända,

Coenagrion hastulatum

Varmaankin yleisin ja runsaslukuisin sudenko-rentomme. Esiintyy lähes kaikenlaisten vesien äärellä lähes koko maassa. On saanut nimensä koiraan takaruumiin toisessa jaokkeessa olevan keihäänkärjen muotoisen (tai T-kirjainta muistuttavan) kuvion mukaan. Useimpien muiden tytönkorentojen tapaan lentelee erityisesti alkukesällä.

Taigatytönkorento

Johanssons flickslända,
Coenagrion johanssoni
Yksi pienimmistä lajeistamme. Esiintyy koko maassa, mutta on yleisempi Keski- ja Pohjois-Suomessa kuin etelässä. Tavataan erityisesti neva-reunaisilla suolammilla, mutta myös muunlaisissa suoympäristöissä.

Kuutytönkorento

Mån-flickslända,
Coenagrion lunulatum
Laji on saanut nimensä koiraan takaruumiin toisen jaokkeen kuun sirpin muotoisen kuvion mukaan. Harvinainen Etelä- ja Keski-Suomessa, mutta Lapissa paikoin yleinen ja runsas. Esiintyy erityisesti lammilla. Paras lentoaika osuu alkukesään.

Eteläntytönkorento

Ljus u-flickslända,
Coenagrion puella
Löydettiin Suomesta ensi kerran vuonna 1958. Ennen kesää 2002 lajia oli tavattu vain Kaakkois-Suomessa, mutta vuosilta 2002 ja 2003 on useita havaintoja muualtakin etelärannikon tuntumasta. Hyvin yleinen Keski-Euroopassa ja mahdollisesti yleistymässä Suomessaakin. Muistuttaa ulkonäöltään erityisesti sirotytönkorentoa. Uhanalaisluokitus: vaarantunut.

Sirotytönkorento

Mörk u-flickslända,
Coenagrion pulchellum
Edellistä suuresti muistuttava, mutta tummempi ja paljon yleisempi. Yleinen erityisesti Etelä-Suomessa meren äärellä, mutta harvinaistuu Keski-Suomeen päin mentäessä. Koiraan takaruumiin toisessa jaokkeessa on Y-kirjaimen tai ääniraudan muotoinen kuvio.

Isotytönkorento

Rödögonflickslända,
Erythromma najas
Tytönkorenoistamme suurikokoisin ja helposti tunnistettavissa punaisista silmistään. Tosin naaraan silmät ovat vain heikosti punertavat. Yleinen Etelä- ja Keski-Suomessa. Laskeutuu tyypillisesti kelluslehdille.

Kääpiötytönkorento

Dvärgflickslända,
Nehalennia speciosa
Selvästi pienin sudenkorentolajimme. Ruumiin koko pituus on vain noin kaksi senttiä. Elelee huomaamatonta elämää maanpinnan tuntumassa. Tavattu vain lounaisimmassa Suomessa rannikon läheisyydessä. Tällä hetkellä tunnetaan vain yksi esiintymä, joka löydettiin Tammisaaresta vuonna 2002. Tätä edeltävä havainto oli vuodelta 1981. Uhanalaisluokitus: erittäin uhanalainen.

Punatyöntökorento

Röd flickslända,

Pyrrhosoma nymphula

Ainoa pääväriltään punainen työntökorentomme, joten helposti tunnistettavissa. Elelee virtaavissa vesissä, puroilla ja joilla, ja niiden hieman varjoisimmissakin kohdissa. Jokseenkin harvinainen ja yleensä melko vähälukuinen. Ei tavattu Ahvenanmaalla.

Okatyöntökorento

Sjöflickslända,

Enallagma cyathigerum

Useita muita työntökorentojamme suuresti muistuttava laji. Naaraan erityistuntomerkki on takaruumiin alapuolella lähellä kärkeä oleva pieni oka, josta laji on saanut suomenkielisen nimensä. Yleinen lähes koko Suomessa. Elää varsin erilaisten vesien äärellä ja esiintyy myös suurten järvien vähäkasvustoisilla rannoilla, joilla ei tavata juuri muita työntökorentoja. Yksi runsaslukuisimpia korentolajeja koko maailmassa.

Hoikkatytöntökorento

Allmän kustflickslända,

Ischnura elegans

Muistuttaa erityisesti kerityöntökorentoa, mutta on sitä selvästi yleisempi ja myös hieman suurempi. Nämä lajit erottaa muista työntökorennoista siipien kärkien mustavalkoisista siipitäplistä (muilla ne ovat yksiväriset). Esiintyy erityisesti etelärannikollamme ja harvinaistuu sisämaahan mentäessä. Merenlahdilla usein hyvin runsas. Naaraasta on useita eri värimuotoja.

Keritytönkorento

Mindre kustflickslända,

Ischnura pumilio

Hyvin harvinainen laji, joka muistuttaa ulkonäöltään hoikkatytönkorentoa. Siitä poiketen elää erilaisissa pienvesissä, kuten sorakuoppien lampareissa ja vastaruopatuissa ojissa ja vaihtaa elinpaikkaa muutaman vuoden välein. Tavattiin maastamme ensi kerran

vuonna 1984 Espoosta. Ensimmäinen populaatio löydettiin virolahtelaiselta sorakuopalta, jossa se eleli ainakin vuosina 2000–2002. Laji on tunnettu vaellustaipumuksestaan.

Sulkakoipikorento

Flodflickslända,

Platycnemis pennipes

Muistuttaa tytönkorentoja, mutta voidaan tunnistaa esimerkiksi sulkamaisiksi leventyneistä raa-joistaan, joiden keskellä kulkee musta juova. Esiintyy virtaavissa vesissä ja on jokseenkin yleinen Etelä- ja Keski-Suomessa, mutta ei tavata Ahvenanmaalla. Sopivalla paikalla hyvin runsaslukuinen.

Karvaukonkorento

Tidig mosaikslända,

Brachytron pratense

Ainoa alkukesällä lentävä ukonkorentomme. Jokseenkin harvinainen laji, joka lienee yleisimmillään maan lounaisosissa, mutta jota ei ole tavattu Ahvenanmaalla. Levinneisyys ulottuu mantereella Keski-Suomen eteläosiin saakka. Esiintyy merenlahdilla ja pienillä järvillä ja lammilla. Ruumis on nimensä mukaisesti karvainen. Koko on useimpia muita ukonkorentoja pienempi.

Pohjanukonkorento

Fjällmosaikslända,

Aeshna caerulea

Pohjois-Suomen yleisin sudenkorento, joka on Etelä-Suomessa hyvin harvinainen ja soiden ojituksen myötä vähentynyt. Koiras on helposti tunnistettavissa heleän vaaleansinisestä takaruumiista. Ei ole yhtä kestävä lentäjä kuin muut ukonkorennot, vaan laskeutuu usein lepäämään.

Isoukonkorento

Sibirisk mosaikslända,

Aeshna crenata

Siipiväliltään suurin lajimme ja jyrävämpi kuin lähimmät sukulaisensa. Esiintyy harvinaisena maamme etelä- ja itäosissa nevaleunaisilla ja syvärintaisilla metsäjärville ja -lammilla. Naaraalla on siivissään isot tummanruskeat läiskät.

Kirjoukonkorento

Blågrön mosaikslända,

Aeshna cyanea

Koiras on värikkäimpiä sudenkorentojamme sinisine ja vihreine kirjailuineen. Yleensä jokseenkin harvinainen, mutta joinakin vuosina melko yleinen. Elinympäristöjä ovat varjoiset lammet, ojat ja kaivantet. Koiraat ovat uteliaita ja voivat veden äärellä tulla lentämään lähelle ihmisiä.

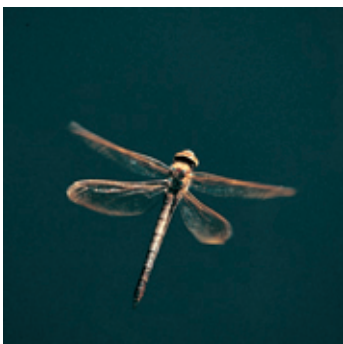

Ruskoukonkorento

Brun mosaikslända,

Aeshna grandis

Loppukesän tavallisimpia lajeja. Helposti tunnistettavissa ruosteenruskeasta väryksestään. Tulee usein saalistelemaan pihoiille ja jopa kaupunkien keskustoihin. Hyvin yleinen lähes koko maassa. Lämpimällä säällä voi lentää vielä myöhään illalla.

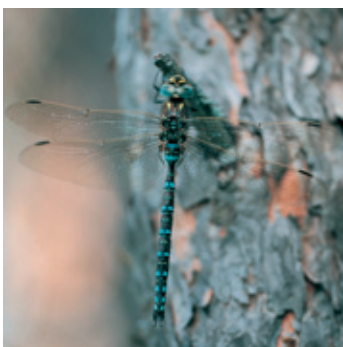

Siniukonkorento

Starrmosaikslända,

Aeshna juncea

Vaikeasti erotettavissa suoukonkorennosta ja voidaan sekoittaa myös isoukonkorentoon ja rannikkoukonkorentoon, mutta on niitä kaikkia yleisempi ja tavataan koko maassa. Lähes kaikenlaisten vesien laji. Päälentoaika on elokuussa niin kuin useimmilla muillakin ukonkorennolla.

Etelänukonkorento

Höstmosaikslända,

Aeshna mixta

Uusin tulokas maamme lajistoon. Tavattiin ensi kerran vuonna 2002 Porvoon Pellingissä. Tämän jälkeen vuosina 2002 ja 2003 lajista saatiin havaintoja useasta muustakin etelärannikon kunnasta ja myös Ahvenanmaalta. Suomessa tavatut yksilöt ovat vaeltaneet tänne etelästä.

Rannikkoukonkorento

Vassmosaiksaikslända,

Aeshna osiliensis

Erityisesti isoukonkorentoa ulkonäöltään muistuttava laji, mutta elää siitä poiketen erityisesti runsaskasvustoisilla merenlahdilla ja rannikon välittömässä läheisyydessä sijaitsevilla lammilla. Jokseenkin harvinainen, mutta tavataan laajalti rannikollamme.

Suoukonkorento

Gungflymosaiksaikslända,

Aeshna subarctica

elisabethae

Erityisesti siniukkonkorentoa muistuttava laji, mutta koiras on väritykseltään tummemman sininen. Elää erityisesti suolammilla sekä muissa suoympäristöissä. Jokseenkin harvinainen, mutta on tavattu lähes koko maassa.

Viherukonkorento

Grön mosaiksaikslända,

Aeshna viridis

Elää vain erittäin runsaskasvustoisilla järvillä, joilla kasvaa sahalehteä (*Stratiotes aloides*). Tunnetaan Suomesta vain noin kymmeneltä järveltä. Lajin erityispiirre on auringonlaskun aikaan tapahtuva hämäräparveilu, jolloin yksilöt saalistavat yhdessä. Parhaiten lajin tunnistaa sivulta lähes kokonaan vihreästä keskiruumiista. Rauhoitettu. Uhanalaisluokitus: erittäin uhanalainen.

Aitojokikorento

Sandflodtrollslända,

Gomphus vulgatissimus

Yksi kolmesta jokikorennostamme ja niistä aikaisimmin kesällä esiintyvä. Suosii hitaammin virtaavia vesiä kuin muut jokikorentomme. Jokseenkin harvinainen laji, joka lie-
nee taantunut ainakin rannikkoalueella. Puutuu Ahvenanmaalta muiden jokikorentojen tapaan. Nuoret yksilöt lentelevät usein kilometrien päässä vesistöistä.

Pihtijokikorento

Stenflodtrollslända,

Onychogomphus

forcipatus

Jokseenkin harvinainen, erityisesti maamme järvi-
alueella esiintyvä laji, joka suosii erityisesti pieniä ja keskisuuria nopeasti virtaavia jokia. Koiraan tunnistaa helposti isoista ja pihtimäisistä perälisäkkeistä.

Kirjojokikorento

Grön flodtrollslända,

Ophiogomphus cecilia

Harvinaisin kolmesta jokikorennostamme. Pää ja keskiruumis ovat vihreät. Levinneisyys on itäinen, eikä lajia ole tavattu Länsi-Suomesta. Suosii tasaisesti ja nopeasti virtaavia pieniä ja keskisuuria jokia.

Purokorento

Kungstrollslända,

Cordulegaster boltonii

Helposti tunnistettavissa pitkästä ja hoikasta ruumiista sekä keltamustasta värityksestä. Naaraalla on pitkä munanasetin takaruumiin päässä. Tämä jokseenkin harvinainen laji on yleisimmillään järviolueella ja sitä ei ole tavattu länsirannikolla, eikä Ahvenanmaalla.

Suosii pieniä ja kirkasvetisiä puroja, joissa on sora- tai hiekka-pohja. Koiraat puolustavat reviireitään lentämällä edestakaisin puron tai joen päällä.

Vaskikorento

Guldtrollslända,

Cordulia aenea

Yksi kesän ensimmäisiä sudenkorentolajeja ja yleinen laji, joka esiintyy lähes koko maassa. Muistuttaa kiiltokorentoja (kuuluu itsekin kiiltokorentojen heimoon) ja on tunnistettavissa parhaiten perälisäkkeistä. Esiintyy erityisesti lammilla ja järvillä.

Liitokorento

Tvåfläckad trollslända,

Epiptera bimaculata

Harvinainen ja paikoitainen laji, joka lienee yleisimmillään läntisellä Uudellamaalla. Lajia on vaikea löytää, koska se lentelee veden yllä kaukana rannasta tai korkealla maan päällä. Muistuttaa ruskohukankorentoa, vaikka ei olekaan sen lähisukulainen. Esiintyy erityisesti runsaskasvustoissa järvillä ja lammilla, joissa on laajat ruoikkorannat.

Aapakiiltokorento

Fjälltrollslända,

Somatochlora alpestris

Levinneisydeltään pohjoinen laji, jota ei tavata eteläisimmässä Suomessa, mutta on Lapissa paikoin jokseenkin yleinen. Muistuttaa muita kiiltokorentoja ja erityisesti tundrakiiltokorentoa.

Esiintyy erityisesti pienillä avosoilla sekä soiden korpimaisilla reunaosilla. Elää myös Keski-Euroopan vuoristoalueilla.

Hoikkakiiltokorento

Nordlig glanstrollslända,

Somatochlora arctica

Koko maassa tavattava laji, joka on harvinainen etelässä. Esiintyy erityisesti avosoilla ja on pohjoisessa paikoin yleinen, mutta on taantunut soiden ojituksen myötä Etelä-Suomessa. Elää Keski-Euroopan vuoristoalueilla. Koiraan tunnistaa pihitimäisistä tasaisesti kaartuvista perälisäkkeistä.

Täpläkiiltokorento

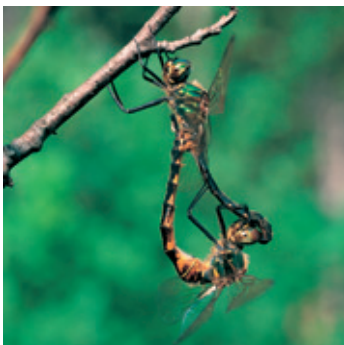
Gulfläckig

glanstrollslända,

Somatochlora

flavomaculata

Jokseenkin harvinainen Etelä- ja Keski-Suomessa esiintyvä laji, jonka tunnistaa takaruumiin sivujen keltaisista täplistä. Koiraan täplät ovat huomattavasti pienemmät kuin naaraalla. Esiintyy erityisesti soistuneilla rantaniityillä.

Välkekorento

Metalltrollslända,
Somatochlora metallica
Kiiltokorenoistamme
heleimmän vihreä. Yleinen ja lähes koko maassa esiintyvä laji, joka suosii erityisesti pikkujokia, ojia ja puroja, mutta esiintyy myös järvillä ja lammilla. Naaraan tunnistaa helposti (kuvassa näkyvästä) isokokoisesta sukuaukon suojuksesta.

Tundrakiiltokorento

Tundratrollslända,
Somatochlora sahlbergi
Maailman pohjoisin sudenkorentolaji ja hyvin harvinainen. Tavataan Suomessa vain pohjoisimmassa Lapissa tunturiseutujen koivu- ja paljakkavyöhykkeen rajamailla. Elää lammilla ja suoallikoilla. Koiraan tunnistaa perälisäkkeistä, jotka taipuvat jyrkässä kulmassa toisiaan vastaan.

Litteähukan-korento

Bred trollslända,
Libellula depressa
Helposti tunnistettava litteästä ja leveästä takaruumiistaan. Levisi Suomeen kaakosta 1910-luvulla. Nykyisin suhteellisen harvinainen, mutta yleisyys vaihtelee vuosittain. Esiintyy joinakin vuosina etelärannikon tuntumassa suhteellisen yleisenä. Elää ihmisen kaivamissa ojissa, sorakuopissa ja lammikoissa. Parittelu tapahtuu lennossa ja kestää vain muutaman sekunnin.

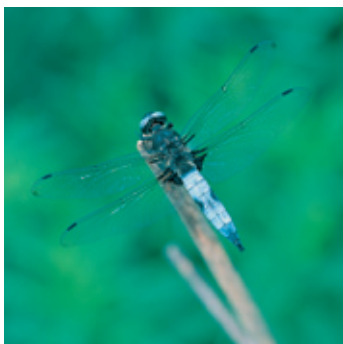
Sorjahukankorento

Spetsfläckad trollslända,
Libellula fulva

Hyvin harvinainen laji. Ennen vuotta 2002 Suomesta tunnettiin vain yksi vakiintunut esiintymä, Kiteenjoella. Vuosina

2002 ja 2003 laji löydettiin useasta muustakin paikasta, mm. Lopelta, Pohjasta ja Kerimäeltä. Esiintyy virtaavissa vesissä. Nuoreen koiraan

vaalean oranssi takaruumis muuttuu iän myötä sinihärmäiseksi. Uhanalaisluokitus: erittäin uhanalainen.

Ruskohukankorento

Fyrfläckad trollslända,
Libellula

quadrifasciata

Yleisimpiä ja tavanomaisimmin nähtyjä sudenkorentolajejamme. Aloittaa lentonsa ensimmäisten sudenkorentojen joukossa toukokuun lopussa ja on hyvin yleinen suuressa osassa maata. Parittelu tapahtuu lennossa ja kestää muutamia sekunteja. Tunnettu vaeltajalaji.

Merisinikorento

Stor sjötrollslända,
Orthetrum cancellatum

Toinen kahdesta sinikorennostamme ja niistä yleisempi ja isompi. Esiintyy jokseenkin yleisenä rannikon läheisyydessä. Sisämaasta on vain vähän havaintoja. Nuoret yksilöt ovat pääväriltään keltaisia, mutta koiras muuttuu iän myötä sinihärmäiseksi, ja naaraan väri himmenee.

Hoikkasinikorento

Liten sjötröllslända,
Orthetrum coerulescens
Ulkonäöltään paljon merisinikorentoa muistuttava laji, mutta pienempi ja sirompi. Laji on harvinainen ja esiintyy pienillä metsäpuroilla ja joilla, ja erityisesti niiden järvi-ruokoa kasvavilla kohdilla. Luokiteltu lähes uhanalaiseksi eli silmäläpidettäväksi.

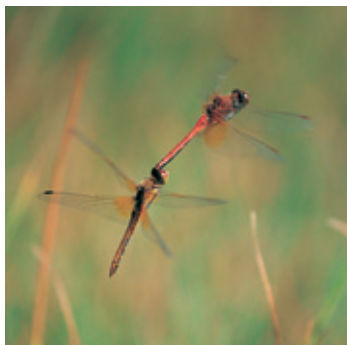
Tummasyyskorento

Svart ängströllslända,
Sympetrum danae
Yksi viidestä syyskorenosta. Pienikokoinen ja hyvin yleinen. Sukukypsät koiraat ovat lähes kokonaan mustia, mutta nuorilla koirailta ja naarailta on runsaasti keltaisia kirjailuja. Ei ole vaatelias elinympäristönsä suhteen, vaan lentelee lähes kaikenlaisten vesistöjen äärellä.

Elokorento

Gulfläckad ängströllslända,
Sympetrum flaveolum
Yleinen laji, jonka tunnistaa siipien tyvien isoista kullankeltaisista läiskistä. Tosin joiltakin naarailta nämä läiskät puuttuvat lähes kokonaan. Aloittaa lentonsa aiemmin kesällä kuin muut syyskorennot. Päälentokausi on heinäkuun jälkipuoliskolla ja elokuussa. Esiintyy järvillä, lammilla ja merenlahdilla sekä kosteikoilla.

Verikorento

Blodröd ängstrollslända,
Sympetrum sanguineum
Harvinainen laji, joka lie-
nee maassamme vakitui-
nen vain Ahvenanmaalla.
Sielläkin laji on harvina-
nen. Kooltaan varsin pie-
ni. Koiraan punainen väri
on hyvin voimakas, ve-
renpunainen. Elinympä-
ristöjä ovat lammet ja jär-
vet. Luokiteltu lähes
uhanalaiseksi eli silmäl-
äpidettäväksi.

Lännensyyskorento

Stor ängstrollslända,
Sympetrum striolatum
Vain Ahvenanmaalla ja
Lounais-Suomen saaris-
tossa tavattava laji. Ahve-
nanmaalla varsin ylei-
nen. Muistuttaa hyvin
paljon punasyyskoren-
toa, jota tavataan koko
Etelä-Suomessa. Esiin-
tyy merenlahdilla sekä
lammilla.

Punasyyskorento

Allmän ängstrollslända,
Sympetrum vulgatum
Lännensyyskorentoa
erittäin paljon muistutta-
va, mutta selvästi ylei-
sempi. Erityisen yleinen
laji on rannikkoseudulla,
mutta esiintyy Etelä-
Suomessa sisämaassa-
kin. Esiintyy merenlah-
tien lisäksi järvillä ja
lammilla. Kuuluu myö-
häisimmin syksyllä ta-
vattaviin lajeihin yhdessä muutaman ukonkorento- ja syysko-
rentolajin kanssa. Voi säiden suosiessa lennellä vielä lokakuun
alkupuolella.

Sirolampikorento

Pudrad kärrtrollslända,

Leucorrhinia albifrons

Yksi viidestä lampikorennosta, joiden yhteinen tuntomerkki on valkoinen naama. Muistuttaa erityisesti lummelampikorentoa, mutta takaruumis on hoikempi, eikä peräpäästään litistynyt. Jokseenkin harvinainen ja yleisimmillään maamme järviolueen eteläosissa.

Parasta elinympäristöä ovat suoreunaiset lammet. Rauhoitettu.

Lummelampikorento

Bred kärrtrollslända,

Leucorrhinia caudalis

Sirolampikorentoa muistuttava laji, mutta takaruumis on leveä ja peräpäästä litistynyt. Jokseenkin harvinainen ja yleisimmillään maamme järviolueen eteläosissa. Lajia tavataan lumpeita ja ulpukkaa kasvavilla lammilla ja järvillä. Rauhoitettu.

Pikkulampikorento

Myrtrollslända,

Leucorrhinia dubia

Hyvin yleinen laji, joka muistuttaa paljon isolampikorentoa, mutta on sitä pienempi. Tavataan koko maassa. Esiintyy erityisesti suoympäristöissä, suorantaisilla lammilla ja järvillä, mutta myös sora-kuopilla.

Täplälampikorento

Citronfläckad

trollslända, *Leucorrhinia pectoralis*

Harvinainen laji, jonka tunnistaa takaruumiin yhdestä kirkkaammasta täplästä, joka tosin nuorilla yksilöillä ei juuri erotu muista täplistä. Tavataan vain Etelä-Suomessa ja erityisesti suojaisissa lahdenpoukamissa, joissa on runsas vesikasvillisuus. Rauhoitettu.

Isolampikorento

Nordisk kärrtrollslända,

Leucorrhinia rubicunda

Suuresti pikkulampikorentoa ulkonäöltään muistuttava laji, mutta sitä jonkun verran isompi. Takaruumiin täplät ovat isommat kuin pikkulam-pikorennolla. Yleinen koko maassa ja esiintyy erilaisissa pienvesissä sekä järvissä. Aloittaa lentonsa toukokuun lopussa ja on yksi kesän ensimmäisistä lajeista.

Metsätalous ja sudenkorennot

Vaikka sudenkorennot eivät lukeudu varsinaiseen metsälajistoomme, voidaan metsätalouden toimintaratkaisulla vaikuttaa merkittävästi useiden sudenkorentolajien menestymismahdollisuuksiin. Metsälaissa mainituilla erityisen tärkeillä elinympäristöillä on keskeinen rooli purojen varsilla, lammissa ja vähäpuustoisilla soilla esiintyvien sudenkorentojen elinympäristöjen säilyttämisessä. Pienvedet lähiympäristöineen ja vähäpuustoiset suot ovat lukumäärältään yleisimpiä metsiimme sijoittuvia arvokohteita, joita metsienkäsittelyssä on systemaattisesti otettu huomioon 1990-luvulta lähtien. Metsätalouden vesiensuojelutoimilla on selkeitä välillisiä vaikutuksia osaltaan myös jokien, järvien ja merenlahtien sudenkorentojen esiintymiseen.

Sudenkorentojen toukkia

KIRJALLISUUTTA

Uusi kotimainen kirja:

Karjalainen, S. 2002. Suomen sudenkorennot. Tammi, Helsinki. 222 s.

Vanhat kotimaiset kirjat:

Valle, K.J. 1922. Suomen sudenkorenoiset. Otavan hyönteiskirjasia 2. Otava, Helsinki. 83 s.

Valle, K.J. 1952. Sudenkorennot, Odonata. Suomen eläimet - Animalia Fennica 7. 159 s.

Euroopan lajistoa esitteleviä kirjoja:

Askew, R.R. 1988 (2. painos 2004). The Dragonflies of Europe. Harley Books, Colchester. 291 s.

Brooks, S. (toim.). 1997. Field Guide to the Dragonflies and Damselflies of Great Britain and Ireland. British Wildlife Publishing, Hampshire. 160 s.

Nielsen, O.F. 1998. De danske guldsmede. Apollo Books, Stensrup. 279 s.

Sahlén, G. 1996. Sveriges Trollsländor. Fältbiologerna, Stockholm. 162 s.

Sandhall, Å. 1987 (2. painos 2000). Trollsländor i Europa. Interpublishing, Stockholm. 251 s.

Perusteos sudenkorentojen käyttäytymisestä ja ekologiasta:

Corbet, P.S. 1999. Dragonflies: Behaviour and Ecology of Odonata. Harley books, Colchester. 829 s.

Määrittyskaava (myös toukista):

Norling, U & Sahlén, G. 1997. Odonata, Dragonflies and Damselflies. Teoksessa: Nilsson, A. N. (toim.): Aquatic Insects of North Europe - A Taxonomic Handbook. Apollo Books, Stensrup. Volume 2: 13-66.

INTERNET

www.korento.net

UPM-Kymmene on suomalainen, kansainvälisesti toimiva metsäyhtiö, jonka juuret juontavat jo 1700-luvulle. UPM-Kymmene-konsernilla on Suomessa 29 puuta raaka-aineenaan käyttävää tehdasta, joiden vuotuinen puuntarve on yli 20 milj. m³. Valtaosa tästä puumäärästä saadaan kotimaan yksityismetsistä. Sitä varten UPM Metsä, joka on konsernin metsäosasto, tekee vuosittain lähes 40 000 puukauppaa.

UPM Metsä vastaa myös konsernin omien metsien hoidosta. Niitä on noin 900 000 hehtaaria. Metsäosastolla on oma taimitarha Joroisissa. Metsäosaston palveluksessa on yli 700 toimihenkilöä sekä 500 metsuria. Metsäkone- ja autoyrittäjiä ja heidän kuljettajiaan on 1 600.

UPM tarjoaa monipuolisia metsäpalveluja metsänomistajille, mm. metsäpalvelusopimuksen muodossa. Sopimuksia on tehty runsaat 7 000. Metsäpalvelusopimus on pitkäaikaiseksi tarkoitettu metsänomistajan ja UPM:n välinen yhteistyösopimus, mikä laajimmillaan voi käsittää myös metsien täyden hoidon.

UPM Metsä

PL 32, 37601 Valkeakoski
Puh. 0204 16 121, faksi 0204 16 120
www.puukauppa.com